

ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Φεβρουάριος/Μάρτιος 2013

ΑΙΓΥΠΤΟΣ:

Τίποτα δεν άλλαξε, όλα τώρα αρχίζουν...

Ο καθένας, οτιδήποτε κι αν λέει, οτιδήποτε κι αν κάνει, παίρνει μέρος στην πάλη των τάξεων... Με ενεργητικό ή παθητικό τρόπο... Αναπτύσσοντας κι εμβαθαίνοντας την ή ακόμα αρνούμενος ότι αυτή υπάρχει.. Ως υποκείμενο της ίδιας της ύπαρξής του είτε ως αντικείμενο της επιβίωσής του κάτω απ' τη δικτατορία της αξίας... Με το μέρος του προλεταριάτου ή με της μπουρζουαζίας... Ως ανθρώπινο ον είτε ως χρήσιμος ηλίθιος του κεφαλαίου... "Η ιστορία όλων των κοινωνιών μέχρι σήμερα είναι η ιστορία της πάλης των τάξεων" (Καρλ Μαρξ)

Σ' αυτό το σύντομο κείμενο πάνω στους τρέχοντες αγώνες στην Αίγυπτο, θέλουμε να δώσουμε έμφαση στη σημαντική κατάφαση της ιστορικής πάλης της τάξης μας ενάντια στην τυραννία της αξίας, ενάντια στην εκμετάλλευση. Ο στόχος μας προφανώς δεν είναι μια ανάλυση των γεγονότων αυτών προκειμένου απλώς να τα κατανοήσουμε, αλλά ο μετασχηματισμός τους, η διακοπή της ιστορικής καθημερινής φύσης της προλεταριακής ζωής στην αθλιότητα που μας περιβάλλει, προκειμένου να ξεριζώσουμε αποτελεσματικά την κοινωνική σχέση του κεφαλαίου από προσώπου γης. Δεν επιθυμούμε να ξοδέψουμε τον χρόνο μας περιγράφοντας γεμίζοντας σελίδες με τη φρίκη αυτής της κοινωνίας θανάτου και πόνου. Δεν έχουμε καμμία διάθεση να κοιτάξουμε τους εαυτούς μας μέσα από μια παθητική κι ακαδημαϊκή οπτική. Δεν μας ενδιαφέρει μια βιολογική περιγραφή του κεφαλαίου, και δεν έχουμε καμμία πρόθεση να το περιγράψουμε με έναν υποτιθέμενο αντικειμενικό τρόπο. Αντιθέτως ο στόχος μας είναι να λάβουμε άμεσα μέρος στην ολοκληρωτική καταστροφή του και να δράσουμε μέσα στην κίνηση της νεκρολογίας του... Κι αυτό σημαίνει να βρισκόμαστε σταθερά στην καρδιά των γεγονότων που εξελίσσονται μπροστά στα μάτια μας, να έχουμε μια αποφασιστική συμμετοχή σ' αυτά ως ενεργός κι αποφασιστική δύναμη...

Εδώ και πάνω από δυο χρόνια, ένα σημαντικό κύμα αγώνων κατέκλυσε το Μαγκρέμπ και το Μασρέκ (την αραβική Β. Αφρική και Μέση Ανατολή). Η μία μετά την άλλη, χώρες όπως η Τυνησία, η Αίγυπτος, το Μπαχρέιν, η Υεμένη, η Λιβύη και η Συρία... τυλίχθηκαν στις φλόγες της εξέγερσης... Ορισμένοι "δικτάτορες" έπεσαν, ενώ άλλοι κρατιούνται απ' τα απομεινάρια της εξουσίας τους, η καταστολή γιγαντώθηκε παντού, καθώς το προλεταριάτο είναι αποφασισμένο να μη θυσιαστεί στον βωμό της αξίας χωρίς τουλάχιστον να πουλήσει ακριβά το τομάρι του. Αγώνες ενάντια στην πείνα, ενάντια στη φτώχεια, ενάντια στην αύξηση των τιμών των "βασικών" διατροφικών προϊόντων, ενάντια στην ανεργία, ενάντια στην ατιμωρησία των βασιανιστών, ενάντια στην αλαζονεία των αφεντών που οχυρώνονται στα ολοένα και λιγότερο προσβάσιμα φρούριά τους...

Κι όταν οι "δικτάτορες" εκδιώκονται υπό την πίεση "του δρόμου" (δημοσιογραφικός ευφημισμός που υποκαθιστά χαλαρά το αυθεντικό υποκείμενο των κινημάτων αυτών: δηλαδή το αγωνιζόμενο προλεταριάτο!), ή ακόμα καλύτερα, όταν η παγκόσμια αστική τάξη και οι κεντρικοί σχηματισμοί της αφαιρούν τον έναν ή τον άλλον τοπικό διευθυντή τους που δεν είναι πια ικανός να ελέγξει την κατάσταση, τότε "νέα πρόσωπα" εμφανίζονται, πιο αξιόπιστοι "εναλλακτικοί" πολιτικοί αναλαμβάνουν να αποκαταστήσουν την κοινωνική ειρήνη και την επιχειρηματική τάξη και νομιμότητα. Όμως πολύ σύντομα, ο αγώνας ξαναβρίσκει τη δυναμική του όπως βλέπουμε εδώ και δυο χρόνια...

Στην Τυνησία, ούτε μέρα δεν περνά χωρίς διαδηλώσεις, καθηστικές διαμαρτυρίες, καταλήψεις, άγριες απεργίες στην Τύνιδα, τη Σφαξ, τη Σιλιάνα, την Κασσερίνη, το Ελ Κεφ, τη Γκάφσα, το Ρεντεγιέφ κ.α. χωρίς αστυνομικά τμήματα να πυρπολούνται από οργισμένους προλετάρους, που προφανώς δεν πιστεύουν πια σε καμμία υπόσχεση των διαχειριστών της επιβίωσής τους, και που σπέρνουν έτσι τους σπόρους ενός ολοένα και

πιο παγκόσμιου καλέσματος σε αμφισβήτηση αυτού του κόσμου της μιζέριας. Οι "νέοι" ηγέτες (ένα μείγμα "προοδευτικών" και ισλαμιστικών φραξιών) αποδοκιμάζονται τυπικά όποτε αποτολμούν κάποια δημόσια εμφάνιση όπως για παράδειγμα στην "επέτειο της επανάστασης", οπότε και τα γραφεία του κυβερνόντος ισλαμιστικού κόμματος "Ενναχτά" πυρπολήθηκαν από προλεταρίους που βαρέθηκαν να τους εμπαιζει και να τους πηδά η αστική τάξη.

Στις αρχές του Φλεβάρη, το μελίσι της "αριστερής εναλλακτικής" στην μέση του δρόμου, ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής χιλιάδων προλεταρίων. Ο Chokri Belaid ήταν ο ηγέτης του "ενιαίου κόμματος δημοκρατών πατριωτών" (τυπικό αστικό πρόγραμμα!), μιας από τις πιο σημαντικές οργανώσεις μέλη του "Λαϊκού Μετώπου" που αναγκάζεται να ριζοσπαστικοποιεί κάπως τα λόγια του κάτω απ' την πίεση του προλεταριάτου, προκειμένου να μοιάζει με μια πειστική εναλλακτική απέναντι στους ισλαμιστές και στο "κενό εξουσίας" που θα ήταν μια συνέπεια της ανάπτυξης της κοινωνικής αναταραχής. Το ζήτημα εδώ δεν είναι εάν ορισμένοι προλετάριοι ταυτίζονται με έναν "αντίπαλο" της κυβέρνησης Ενναχτά ή όχι. Απλώς εκφράζουν μια συμπάθεια προς κάποιον που θεωρείται επίσης θύμα του ίδιου κρατικού εχθρού, καθώς οι ισλαμιστικές πολιτοφυλακές, τα τάγματα θανάτου και άλλοι μπάτσοι καταδιώκουν κι εκτελούν ριζοσπάστες προλεταρίους μέρα και νύχτα. Από 'κει και πέρα, δεν προκαλεί έκπληξη που στην περίπτωση αυτή η τάξη μας έχει εντείνει την επίθεσή της στοχεύοντας ό,τι πιο φανερό και μισητό εκπροσωπεί αυτό το κράτος...

Στη Συρία δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο βομβαρδισμός των πόλεων και οι σφαγές, η τρομακτική κρατική καταστολή και η στρατιωτικοποίησή της, αντιπροσωπεύουν μια καχεκτική δύναμη που προσπαθεί να στρατολογήσει προλετάρους στον

αγώνα (ένοπλους ή μη) της μιας ή της άλλης αστικής φράξιας που ανταγωνίζονται η μια την άλλη για τον έλεγχο της εξουσίας και τη διαχείριση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Όλες οι διεθνείς και τοπικές κρατικές δυνάμεις (Ρωσία, Ιράν και Κίνα απ' την μία, Σαουδική Αραβία, Κατάρ, Τουρκία, Γαλλία, ΗΠΑ κλπ, από την άλλη) σπρώχνουν την ταξική αντιπαράθεση προς τη στρατιωτικοποίηση, προκειμένου να διαλύσουν τη δυναμική της ανατροπής αυτού του κόσμου της μιζέριας, να στερήσουν με λίγα λόγια απ' το προλεταριάτο την ταξική του αυτονομία... Το τρίτο στρατόπεδο στη Συρία (δηλαδή οι προλετάριοι που αντιτίθενται καί στους δυο πόλους της αντεπαναστάσεως) τείνει να εξαλειφθεί ή να στρατολογηθεί σ' ένα απ' τα άλλα δύο, εάν η απομόνωση στην οποία έχει βυθιστεί δε διαρρηχθεί, εάν ο οικουμενικός χαρακτήρας του αγώνα του (που εμφανίζεται σε όλους τους αγώνες της τάξης μας) δεν τεθεί σε πρώτο πλάνο, εάν δε βρει άμεσα μια ηχώ στους αγώνες του, εάν νέες εστίες εξέγερσης δεν αναπτυχθούν γρήγορα αλλού, ώστε η αδηφάγος αστική τάξη να μη βρει ούτε λεπτό ησυχίας...

Και είναι ακριβώς από την Αίγυπτο, όπου τα τύμπανα του κοινωνικού πολέμου ηχούν όλο και πιο δυνατά, που μπορούμε να ακούσουμε τις φωνές που αναγγέλουν το αποφασιστικό βήμα του κοινωνικού ανταγωνισμού στην περιοχή και σ' ολόκληρο τον κόσμο.

“Ψήφος σε κανέναν...”

Όταν ο “δικτάτορας” Μουμπάρακ εκδιώχθηκε, ολόκληρη η μπουρζουαζία διαφήμισε την εγκαθίδρυση της “δημοκρατίας” όπου ο “κυρίαρχος λαός” θα συμμετάσχει στη διαμόρφωση του μέλλοντός του, και η φωνή του επιτέλους θα ακουστεί. Όμως πολύ σύντομα η αστική τάξη άφησε κατά μέρος τις ψευδαισθήσεις της, καθώς οι εκλογές για συντακτική συνέλευση τον Νοέμβριο του 2011, όπως και οι προεδρικές εκλογές τον Ιούνιο του 2012 (με πάνω από 58% αποχή) και το δημοψήφισμα τον περασμένο Δεκέμβριο (με αποχή ρεκόρ αυτή τη φορά, που ξεπέρασε το 68%), δηλαδή κάθε γύρος του εκλογικού τσίρκου απορριπτόταν κι από ένα ολόένα και πιο σημαντικό τμήμα του προλεταριάτου με μια πραγματική ενεργητική αποχή. Κοντά στην πλατεία Ταχρίρ, κάποιος έγραψε σ' έναν τοίχο: “Ψήφο σε κανέναν, γιατί κανένας (δε) θα κρατήσει τις υποσχέσεις του, κανένας (δε) θα εισακούσει τους φτωχούς, κανένας (δεν) ενδιαφέρεται”. Ωστόσο, το κράτος κατάφερε να κινητοποιήσει μερικά εκατομμύρια χρήσιμων ηλιθίων που έγιναν συνεργοί του εκλογικού οργίου. Και είναι εξαιτίας αυτών των ανθρώπων που η “Μουσουλμανική Αδελφότητα” και άλλοι Ισλαμιστές έγιναν (προς ώρας!) οι “νέοι κύριοι” της χώρας. Μπορούμε λοιπόν να δούμε πολύ καλά πώς, μέσα απ' αυτόν τον μύθο του “κυρίαρχου λαού”, δυο αντιφατικοί πόλοι έρχονται αντιμέτωποι εντός του ίδιου πληθυσμού: απ' την μια, ο “αιγυπτιακός λαός” που παίρνει μέρος στις εκλογές και κατ' επέκταση στη σταθεροποίηση της δημοκρατικής δικτατορίας, κι απ' την άλλη μεριά του κοινωνικού οδοφράγματος, το προλεταριάτο που αγωνίζεται και αρνείται τις εκλογές αυτές και μέσω της άμεσης δράσης συνεχίζει να εκφράζει την περιφρόνησή του (ασφαλώς

ακόμη συγκεχυμένη και περιορισμένη) για τη δημοκρατία.

Εδώ πρέπει να τονίσουμε επίσης τη δυναμική απάντηση που απηύθησαν οι αγωνιστές που υπέγραψαν ως “Σύντροφοι από το Κάιρο” προς το Occupy Wall Street (OWS) τον Νοέμβριο του 2011. Το OWS, εν είδει “αλληλεγγύης”, προσφέρθηκε να στείλει μερικούς “τοποτηρητές για τις εκλογές” στην Αίγυπτο, προκειμένου να διασφαλίσουν ότι “όλα θα κυλήσουν ομαλώς”. Ορίστε τί δήλωναν οι “Σύντροφοι από το Κάιρο”: “Για να λέμε την αλήθεια, η είδηση μάλλον μας σόκαρε. Εμείς περνάμε το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας μας προσπαθώντας να σκεφτούμε ποιός θα ζητούσε μια τέτοια βοήθεια εκ μέρους μας. Έχουμε κάποια περίσκεψη όσον αφορά την ιδέα αυτή, και θα θέλαμε να συμμετάσχουμε στη συζήτησή σας. Νομίζουμε ότι έχετε κατεβεί στον δρόμο και έχετε καταλάβει πάρκα και πόλεις από δυσαρέσκεια για τις ψεύτικες υποσχέσεις και τον εμπαιγμό της πολιτικής των εκλογών. [...] γιατί τότε, θα έπρεπε οι δικές μας εκλογές να είναι για σας μια αιτία για πανηγυρισμούς, όταν ακόμα και στην καλύτερη δυνατή περίπτωση θα βρει ακόμα ένα “αντιπροσωπευτικό” σώμα που θα άρχει βάσει των συμφερόντων του 1% πάνω στο υπόλοιπο 99% που είμαστε εμείς; [...] Είναι αυτό κάτι που θέλετε να διαφυλάξετε την ομαλότητά του;”

Παρά τους εμφανείς περιορισμούς του κειμένου αυτού, δεν μπορούμε παρά να εκφράσουμε τη γνήσια αλληλεγγύη μας με την απάντηση των “Συντρόφων από το Κάιρο”. Πράγματι, αυτό που πρότεινε το OWS σημαίνει ότι ο καπιταλιστικός κόσμος θα μπορούσε να διαιρεθεί σ' ένα ελάχιστο δύο κόσμων, όπου εμφανίζονται διαφορετικές συνθήκες και διαφορετικά καθήκοντα μένει να αναληφθούν: Αφενός, ο “δυτικός” και πλούσιος κόσμος όπου οι εκλογές και ο κοινοβουλευτισμός δεν είναι πλέον στην ημερήσια διάταξη, κι απ' την άλλη οι “υποανάπτυκτες” χώρες ή ο “τρίτος κόσμος” όπου το καθήκον των προλεταριακών μαζών είναι να υπερασπιστούν μια προοδευτική φράξια της άρχουσας τάξης και τη χρήση των αστικών μέσων όπως οι εκλογές... Αυτό είναι φυσικά εντελώς λάθος, πατερναλιστικό κι αφηιστικό για τους αδερφούς και τις αδερφές μας σ' ολόκληρο τον κόσμο που είναι αντιμέτωποι με τους ίδιους εχθρούς, την ίδια καταπίεση, την ίδια εκμετάλλευση, και που χρησιμοποιούν τα ίδια όπλα και τα ίδια μέσα για να επαναστατικοποιήσουν τον κόσμο, για να καταλύσουν την ταξική κοινωνία.

Όμως από τότε που ο ισλαμιστής Μορσί εξελέγη πρόεδρος, έγινε εμφανές ότι αυτή η αστική φράση θα απαξιωνόταν πολύ γρήγορα καθώς ήταν ανίκανη να αντιμετωπίσει το ουσιαστικό καθήκον της, να διαχειριστεί την καπιταλιστική κοινωνική σχέση προς συμφέρον της άρχουσας τάξης, και την ίδια στιγμή να προσποιηθεί ότι θα ικανοποιήσει τις ψευδείς υποσχέσεις για αλλαγές και “πρόνοια” που μερικά εκατομμύρια χρήσιμων ηλιθίων (“ο αιγυπτιακός λαός” που δουλεύει και ψηφίζει) πίστεψαν. Μπροστά στο γκρέμισμα των αυταπατών, τις περικοπές, τις αυξήσεις στις τιμές των βασικών αγαθών, την ολόένα και πιο έντονη καταστολή, το προλεταριάτο ξαναβγήκε στην

επίθεση και ο νεοεκλεγείς πρόεδρος Μορσί αμφισβητήθηκε στους δρόμους με την ίδια δύναμη κι αποφασιστικότητα που αμφισβητήθηκε κι ο Μουμπάρακ λίγους μήνες νωρίτερα...

“Να κάνουμε τα πράγματα μη-συμφέροντα για τους καπιταλιστές”

Η διαχείριση της κοινωνικής ειρήνης στην Αίγυπτο (που διασαλεύτηκε μετά από μόλις 18 μέρες προλεταριακών διαδηλώσεων και απεργιών, με έναν “δικτάτορα” υπερβολικά δυσκίνητο και ανίκανο να διαχειριστεί την καπιταλιστική κοινωνική σχέση σύμφωνα με τα συμφέροντα των business) δεν απέφερε διόλου καρπούς. Ένα από τα πρώτα μέτρα της αποοκατάστασης του καπιταλιστικού νόμου και τάξης που ανέλαβε η στρατιωτική κλίκα μετά την πτώση του Μουμπάρακ, ήταν να καταργήσει τις απεργίες (“οι οποίες καταστρέφουν τη χώρα”!). Ωστόσο, πρέπει να σημειώσουμε ότι καθ’ όλα τα τελευταία δύο χρόνια το προλεταριάτο αρνιόταν κάθε εργασιακή πειθαρχία, κάθε θυσία, εν συντομία, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να “κάνει τα πράγματα μη-συμφέροντα για τους καπιταλιστές”, για να παραφράσουμε τους συντρόφους του KAPD (του Κομμουνιστικού Εργατικού Κόμματος της Γερμανίας) των αρχών του 1920. Τον περασμένο Οκτώβρη, δηλαδή ελάχιστες εβδομάδες μετά τις προεδρικές εκλογές, η “Παγκόσμια Τράπεζα” αποκάλυψε την “ανησυχία” της (τουλάχιστον) για το εύρος της κοινωνικής αναταραχής στην Αίγυπτο όπου περισσότερες από 300 απεργίες καταγράφηκαν μόλις στις δυο πρώτες βδομάδες του Σεπτεμβρίου, οι περισσότερες των οποίων στους πιο κρίσιμους τομείς της οικονομίας που ανήκουν στον στρατό. Περισσότερες από 2.000 απεργίες καταγράφηκαν τον Σεπτέμβρη και τον Οκτώβρη, παρά την καταστολή και την ποινικοποίηση των μαχητικών εργατών.

Τον περασμένο Νοέμβριο και τον Δεκέμβριο, ορισμένοι άνθρωποι ξεσήκωσαν θύελλες για το νέο σύνταγμα που επέβαλλε η “Μουσουλμανική Αδελφότητα”, δηλαδή σε τελική ανάλυση το κράτος των καπιταλιστών, του οποίου αυτοί οι ισλαμιστές όπως και οι στρατιωτικοί, δεν είναι παρά πολιτικοί εκπρόσωποί του, και το οποίο σύνταγμα περιέχει μέτρα που ακυρώνουν τις όποιες ελευθερίες (όπως λένε οι φιλελεύθεροι και κάθε είδους λάτρεις της υποκρισίας που συνιστά η δημοκρατική δικτατορία). Όμως αυτά τα μέτρα δεν ήταν παρά προπέτασμα καπνού για άλλα μέτρα του ίδιου συντάγματος που σταθεροποιούν την αντεργατική καταστολή και θεσμοθετούν τη συνέχιση των πολυάριθμων συλλήψεων και δικών εναντίον μαχητικών εργατών που συμμετείχαν στην ανάπτυξη των άγριων απεργιών. Και είναι ενάντια σ’ αυτήν τη ρητή προσπάθεια να φιωθεί η τάξη μας που χιλιάδες μαχόμενοι προλετάριοι βγήκαν στους δρόμους στο Κάιρο, την Αλεξάνδρεια, το Σουέζ, το Πορτ Σάιτ, την Ισμαηλία κλπ, και επιτέθηκαν στο προεδρικό παλάτι, και συγκρούστηκαν με τους μπάτσους καθώς και με τις ισλαμιστικές πολιτοφυλακές και τους μπράβους του παραστρατιωτικού τμήματος της “Μουσουλμανικής Αδελφότητας”, και πυρπόλησαν δεκάδες γραφείων τους σ’ όλη τη χώρα. Πρέπει να τονίσουμε εδώ ότι ενώ

εξέφρασαν τρόπον τινά την περιφρόνησή τους προς την (“δημοκρατικά εκλεγμένη” ας το υπενθυμίσουμε ξανά αυτό) ισλαμιστική “νέα εξουσία”, τα ταξικά μας αδέρφια θέλησαν επίσης να τιμήσουν τους σημαντικούς κι αιματηρούς αγώνες του Νοέμβρη του 2011 (που έγιναν γνωστοί και ως “η μάχη της οδού Μοχάμεντ Μαχμούντ”) όπου πάνω από 40 ταξικοί μας σύντροφοι σκοτώθηκαν, μπουκοτάροντας τις εκλογές της συντακτικής συνέλευσης.

Όλη αυτή η ανταρσία, αυτή η εξέγερση, αυτή η βαθυάριζωμένη άρνηση υποταγής στους νόμους και την εργατική πειθαρχία του Κεφαλαίου, η αντίθεση στα δημοκρατικά εκλογικά παιχνίδια που ταΐζουν τη τάξη μας, το σαμποτάζ της εθνικής οικονομίας οδήγησαν την αιγυπτιακή οικονομία σε μια καταστροφική κατάσταση κρίσης. Το εθνικό νόμισμα, η Αιγυπτιακή Λίρα, πρέπει να υποτιμηθεί, τα νομισματικά αποθέματα της Κεντρικής Τράπεζας, που έφταναν τα 36 δισ. λίρες τον Ιανουάριο του 2011 (δηλαδή πριν την πτώση του Μουμπάρακ), δε ξεπερνούσαν τα 12 δισ. μόλις δυο χρόνια αργότερα, μετά βίας επαρκή για την πληρωμή των εισαγωγών βασικών προϊόντων για ένα τρίμηνο. Η αιγυπτιακή κυβέρνηση χρειάζεται επείγοντως 15 δισ. λίρες προκειμένου να ισοσκελίσει τον προϋπολογισμό της, όμως προς το παρόν μόνο το Κατάρ έχει δεχθεί να δανείσει 5 δισ. τα οποία όμως απέχουν πολύ από ολόκληρο το χρειαζόμενο ποσό. Το περασμένο καλοκαίρι, ο πρόεδρος Μορσί διαπραγματεύτηκε ένα δάνειο 4,8 δισ. από το ΔΝΤ, όμως η εξέλιξη των άγριων απεργιών και της κοινωνικής αναταραχής ανέβαλλαν την τελική συμφωνία. Το “υπονοούμενο” του ΔΝΤ εδώ είναι ότι η Αίγυπτος πρέπει πρώτα απ’ όλα να αποκαταστήσει τον νόμο και την τάξη, την κοινωνική ειρήνη στη χώρα, καθώς και να σταματήσει τις επιδοτήσεις των “βασικών προϊόντων” που εξασφαλίζει η αιγυπτιακή κυβέρνηση, κάτι που αναπόφευκτα δημιουργεί ένα νέο κύμα ταραχών... Ολοένα και γρηγορότερα, η τοπική όπως και η παγκόσμια αστική τάξη φτάνει σ’ ένα αδιέξοδο στη συστημική κρίση της...

Στον δρόμο προς την 25 Γενάρη 2013

Αυτήν την ημερομηνία που ορίζει επίσημα τη δεύτερη επέτειο του ξεκινήματος “της επανάστασης” που ανέτρεψε τον Μουμπάρακ, οι προλεταριακές δυνάμεις εκφράστηκαν ξανά μαζικά στους δρόμους, συγκρουόμενες με τις δυνάμεις της συντήρησης αυτού του γέρικου κόσμου. Τα γεγονότα αυτά δεν αναπαριστούν έναν “δεύτερο γύρο της επανάστασης”, κι ακόμα λιγότερο “μια δεύτερη επανάσταση”, αλλά είναι η ίδια ακριβώς κίνηση της τάξης μας, η ίδια διαδικασία αμφισβήτησης που υπάρχει, το ίδιο κίνημα που συνεχίζεται, που αναπτύσσεται και καταφάσκει στον εαυτό του και δυναμώνει. Και η συνέχεια αυτή δεν είναι μόνο χρονική, πχ. στο γεγονός ότι δεν υπήρξε καμμία “εκεχειρία” μεταξύ προλεταριάτου και αστικής τάξης εδώ και δυο χρόνια. Έχει να κάνει επίσης με το περιεχόμενο του αγώνα, τη συνείδηση μέσω της οποίας το κίνημα διατρανώνει όχι μόνο σε τί είναι εδώ και τώρα ενάντια, αλλά και υπέρ τίνος μάχεται μέσα σε ιστορικά πλαίσια. Για πολλούς απ’ όσους ξεγέρθηκαν εναντίον του Μουμπάρακ είναι σήμερα σαφές, ότι στην

πραγματικότητα εξεγείρονταν ενάντια σε κάθε προσωποποίηση της καπιταλιστικής σχέσης της εκμετάλλευσης. Έχει να κάνει με τη συνέχεια και το βάθema της ρήξης του Γενάρη του 2011 που άνοιξε το έδαφος για τις ακτίνες φωτός μιας αναπόφευκτης διαδικασίας ριζοσπαστικοποίησης. Η τάξη μας δεν μπορεί να ικανοποιηθεί με μερικές αλλαγές στη διακόσμηση της εκμετάλλευσης (πχ, με διάφορους γύρους αναμετρήσεων του εκλογικού τσίρκου, νέα συντάγματα, “ελευθερία του τύπου” κλπ) μαζί με διάφορα μέτρα αποκατάστασης της εθνικής οικονομίας και άρα αύξησης του βαθμού της εκμετάλλευσης.

Με τα μαθήματα των βίαιων συγκρούσεων του περασμένου Νοέμβρη και Δεκέμβρη, ορισμένα πιο αποφασισμένα και προχωρημένα στοιχεία της τάξης μας ανέπτυξαν την επίθεση και την ασφάλεια των προλεταριακών πορειών οργανωνόμενα σε αυτόνομες ομάδες μάχης που αντιμετωπίζουν κάθε απόπειρα των ισλαμιστών τραμπούκων να τσακίσουν το κίνημα. Όλα τα ΜΜΕ αφιέρωσαν ένα τουλάχιστον ρεπορτάζ στην εμφάνιση “μιας νέας ομάδας, του αιγυπτιακού Μπλακ Μπλοκ”... Αισθητικοποίηση και λοιπές αηδίες... Όμως εδώ και μήνες ολόκληρους, στην πραγματικότητα ήδη πριν “την επανάσταση” του 2011, αυτή η προλεταριακή διασύνδεση (που προέρχεται απ’ τη δυναμική του κινήματος στον αγώνα) αναπτύσσεται, δυναμώνει και σταθεροποιείται στην Αίγυπτο και σ’ ολόκληρο τον κόσμο οπουδήποτε η τάξη μας σηκώνει κεφάλι μετά από δεκαετίες πόνου, δουλικότητας και σιωπής... Πολλές μαχητικές εκφράσεις και δομές εμφανίζονται εκ νέου από τα βάθη αυτής της παμπάλαιης κοινωνικής αντιπαράθεσης μεταξύ των ανταγωνιστικών δυνάμεων και των δύο κοινωνικών τάξεων, που σφυρηλατούν τις δυνάμεις και τις αδυναμίες της τάξης μας, τα όρια και την ακατανοησία της: “ελευθεριακοί”, “επαναστάτες συνδικαλιστές”, “επαναστάτες σοσιαλιστές”, “αναρχικοί”, “κομμουνιστές”, “Μπλακ Μπλοκ”, “Ultras”, “Χούλιγκανς” κλπ είναι μόνο μερικές απ’ τις ονομασίες που οι μειοψηφίες αυτές έχουν δώσει στους εαυτούς τους ή που έχουν αποδοθεί ως ταμπέλες από τα αστικά ΜΜΕ για τη δράση, τις ρήξεις και τα όριά τους.

Από την Παρασκευή 25 Γενάρη, σημαντικές διαδηλώσεις και ταραχές συγκλόνισαν ολόκληρη τη χώρα, δείχνοντας έτσι ότι τον παροξυσμό της παγκόσμιας κρίσης (“κοινωνικής”, “οικονομικής”, “πολιτικής”) και την απλούστευση του ανταγωνισμού μεταξύ τμημάτων του αγωνιζόμενου προλεταριάτου και της τελευταίας πολιτικής εναλλακτικής -της “Μουσουλμανικής Αδελφότητας”- που έριξε στο παιχνίδι το σύστημα της διαχείρισης του καπιταλισμού.

Την επόμενη μέρα, η ανακοίνωση της θανατικής ποινής για 21 οπαδούς της ποδοσφαιρικής ομάδας του Πορτ Σάϊντ προκάλεσε νέες ταραχές: αστυνομικά τμήματα δέχθηκαν επιθέσεις και πυρπολήθηκαν, όπως και γραφεία της “Μουσουλμανικής Αδελφότητας”, ενώ ορισμένες ένοπλες ομάδες επιτέθηκαν στις κεντρικές φυλακές και αποπειράθηκαν να ελευθερώσουν κρατούμενους... Μέσα σε τρεις μέρες πάνω από σαράντα προλετάριοι σκοτώθηκαν από μπάτσους, κάτι που οδήγησε την κυβέρνηση στην επιβολή κατάστασης

έκτακτης ανάγκης και σε απαγόρευση της κυκλοφορίας στο Πορτ Σάϊντ, όπως και στις βιομηχανικές πόλεις της Ισμαηλίας και του Σουέζ. Όμως ο κόσμος αμφισβήτησε ανοιχτά την απόφαση αυτή, οργανώνοντας νυχτερινές διαδηλώσεις και παιχνίδια ποδοσφαίρου στους δρόμους, στα οποία συμμετείχαν και στρατιώτες που υποτίθεται βρίσκονταν εκεί για να επιβάλλουν την απαγόρευση κυκλοφορίας. Μετά από μερικές μέρες, η απαγόρευση κυκλοφορίας “περιορίστηκε”, χωρίς ωστόσο να ανακληθεί πλήρως, καθώς δεν ήταν πια βέβαιη η υπακοή των στρατιωτών...

Στο ίδιο κλίμα ντεφαιτισμού μεταξύ των “δυνάμεων ασφαλείας”, αξίζει να σημειώσουμε ότι την ίδια περίοδο οι μπάτσοι διαδήλωναν ζητώντας απ’ την κυβέρνηση περισσότερη καταστολή, καλύτερο οπλισμό “προκειμένου να υπερασπιστούν τον εαυτό τους” ενάντια στους “ένοπλους αλήτες”, ενώ άλλα τμήματα της αστυνομίας κατέβηκαν στους δρόμους απ’ τις 12 Φλεβάρη για να εκφράσουν την άρνησή τους να χρησιμοποιηθούν ως όργανα καταστολής ενάντια στον πληθυσμό.

Θέλουμε επίσης να τονίσουμε την περιφρόνηση της τάξης μας απέναντι στην καιροσκοπική (τί έκπληξη...) συμπεριφορά της αστικής αντιπολίτευσης (που εκπροσωπείται κυρίως απ’ τη συμμαχία του “Εθνικού Μετώπου Σωτηρίας”) στη διάρκεια αυτών των γεγονότων. Το ΕΜΣ, πάντα καθυστερημένο πίσω απ’ το κίνημα της τάξης μας, φοβισμένο απ’ τη δυναμική και τον ριζοσπαστισμό του, έχοντας προσπαθήσει να το καναλιζάρει αλλά μάταια, υπογράφει τελικά μια συμφωνία με την “Μουσουλμανική Αδελφότητα” καταδικάζοντας “κάθε μορφή βίας” την παραμονή της σημαντικής διαδήλωσης της 1ης Φλεβάρη, προκειμένου να καταφέρει να πάρει τον έλεγχο του κινήματος χαλιναγωγώντας την οργή μας. Όμως η τάξη μας απάντησε με οξύτητα σ’ αυτούς τους αστούς “αντιπολιτευόμενους” καθώς και στην κυβέρνηση, χτυπώντας ξανά (και ξανά και ξανά στις επόμενες μέρες) το προεδρικό μέγαρο... Όλες οι εκκλήσεις του ΕΜΣ από τούδε και στο εξής για “πτώση του καταπιεστικού καθεστώτος και της πολιτικής κυριαρχίας της Μουσουλμανικής Αδελφότητας”, όλες οι απόπειρές του δηλαδή να προσκολληθεί στο πνεύμα του ριζοσπαστικοποιούμενου κινήματος, αποβαίνουν άκαρπες καθώς αυτοί οι επαγγελματίες της πολιτικής έχουν χάσει κάθε κύρος ανάμεσα στους ίδιους τους διαδηλωτές που δεν τους απομένει παρά μια χούφτα χρήσιμων ηλιθίων για να πουλάνε τα φούμαρά τους...

Δεδομένου τούτου, δεν θέλουμε να επιχειρηματολογήσουμε εδώ για το περιεχόμενο των γεγονότων του Φεβρουαρίου του 2012, που στάθηκε η αιτία των θανατικών ποινών στο Πορτ Σάϊντ, όταν δηλαδή πάνω από 70 άνθρωποι που βρίσκονταν σ’ έναν ποδοσφαιρικό αγώνα μεταξύ της τοπικής ομάδας και μιας άλλης από το Κάιρο σκοτώθηκαν σε μια σύγκρουση. Ωστόσο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ορισμένα τμήματα του στρατού, συνειδητά, εν γνώσει τους προσπάθησαν να τιμωρήσουν “χούλιγκανς” του Καΐρου, γνωστούς για την μαχητική συμμετοχή τους στις ταραχές που συγκλόνισαν την Αίγυπτο. Απ’ την

άλλη, το γεγονός ότι προλετάριοι “χούλιγκανς” του Πορτ Σάιδ, χρησιμοποιήθηκαν ως μισθοφόροι σ’ αυτή την απεχθή δουλειά, δεν έχει ακόμη αποδειχθεί, κι ακόμη κι αν ήταν έτσι, δε θα ήταν η πρώτη φορά στην ταραχώδη ιστορία της πάλης των τάξεων που κάποιοι προλετάριοι υπερασπίζονται (προσωρινά) τα συμφέροντα της αστικής τάξης και του κράτους της ενάντια στα δικά τους συμφέροντα κι αυτά της τάξης μας... Ότι κι αν ήταν αυτή η σκιώδης υπόθεση, οι αγωνιζόμενοι προλετάριοι στο Πορτ Σάιδ δηλώνουν ξεκάθαρα από ποια πλευρά του κοινωνικού οδοφράγματος βρίσκονται όλες αυτές τις τελευταίες εβδομάδες...

Στην πράξη, από την Κυριακή 17 Φλεβάρη, σημαντικά τμήματα του προλεταριάτου του Πορτ Σάιδ ξεκίνησαν, έξω από οποιαδήποτε συνδικαλιστική οργάνωση ή πολιτικό κόμμα, μια εκστρατεία “πολιτικής ανυπακοής”, που κατέληξε στο μπλοκάρισμα κάθε οικονομικής δραστηριότητας στη στρατηγικής σημασίας βιομηχανική ζώνη της διώρυγας του Σουέζ μέσω μιας γενικής απεργίας, αναγκάζοντας κάποια πλοία να αλλάξουν δρομολόγιο, αποκλείοντας δρόμους και σηκώνοντας οδοφράγματα σε κάθε είσοδο της πόλης, μπλοκάροντας τις σιδηροδρομικές γραμμές και τους δρόμους, οργανώνοντας συγκεντρώσεις κι αποκλεισμούς ώστε εργάτες άλλων εργοστασίων να απεργήσουν μαζί τους, κλείνουν σχολεία και δημόσιες υπηρεσίες, αρνούνται να πληρώσουν φόρους, μπουκοτάρουν την πληρωμή των λογαριασμών ηλεκτρικού ρεύματος, συγκρούονται σώμα-με-σώμα με τους μπάτσους, επιτίθενται και πυρπολούν τις μπατσοφωλιές, συγκρούσεις που οδήγησαν σε αρκετούς νεκρούς και από τις δυο πλευρές κλπ. Αυτό που φαίνεται να χαρακτηρίζει την ανάπτυξη αυτήν του αγώνα είναι η αυτοοργάνωση των οργισμένων μαζών, που χρησιμοποιούν αυτόνομες δομές (“λαϊκές συνελεύσεις” κλπ), παίρνοντας στα χέρια τους τις διάφορες ουσιώδεις λειτουργίες της ζωής, όπως η διανομή (δωρεάν ή όχι) τροφίμων, το ζήτημα της παραγωγής (τίθεται το θέμα του τί θα παράγουμε και γιατί;), η άρνηση της εργασίας και του εκπαιδευτικού συστήματος κλπ. Εξαιτίας όλων αυτών των ρήξεων με την κατεστημένη κοινωνική τάξη, ορισμένοι αγωνιστές είπαν (ίσως λίγο νωρίς) ότι αυτή η εμπειρία αγώνα στο Πορτ Σάιδ είναι “μια πραγματικότητα άνευ προηγούμενου”, καθώς και “ένα πείραμα σε μια νέα μορφή ζωής, παραγωγής και ύπαρξης”, αποκαλώντας το “Αιγυπτιακή Παρισινή Κομμούνα”...¹

Τις μέρες που ακολούθησαν, αυτή η εκστρατεία άμεσης δράσης διαδόθηκε σαν πυρκαγιά στις υπόλοιπες πόλεις της ζώνης της διώρυγας, την Ισμαηλία και το Σουέζ, καθώς και σ’ αυτές του Δέλτα του Νείλου: βίαιες συγκρούσεις μεταξύ των “δυνάμεων ασφαλείας” της αστικής τάξης και προλεταρίων που εμφανίζονται ολοένα και πιο αποφασισμένοι για μάχη ξέσπασαν στην Μανσούρα (με πολλούς νεκρούς), την Τάντα, το Ελ-Μαχάλλα Ελ-Κούμπρα κλπ, που φαίνεται να πηγαίνουν

πέρα απ’ τον έλεγχο της δημόσιας τάξης... και μέχρι την Αλεξάνδρεια και το Κάιρο. Επιπλέον, από τις 5 Μαρτίου, δεκάδες αστυνομικών τμημάτων στις περισσότερες περιφέρειες της χώρας επλήγησαν από απεργίες των μπάτσων που αρνούνταν να σταλούν στα μέτωπα της μάχης ενάντια σε απεργούς και διαδηλωτές. Όλα αυτά είναι ενδεικτικά ενός σημαντικού επιπέδου αποδιάρθρωσης των κεντρικών δομών της κρατικής καταστολής... Το προκύπτον ζήτημα της “ασφάλειας” γίνεται κεντρικό για το κράτος σε βαθμό που η κυβέρνηση σχεδιάζει τη δημιουργία “ιδιωτικών αστυνομικών δυνάμεων” για την αποκατάσταση του νόμου και της τάξης, ή, όπως προτείνει η ισλαμιστική “υπερσυντηρητική” ομάδα Αλ-Γκαμά Αλ-Ισλαμιά την οργάνωση “πολιτοφυλακών ασφαλείας” προκειμένου να “προστατευθεί η ιδιωτική ιδιοκτησία και οι τράπεζες”...

Τέλος, πρέπει να αναφέρουμε την έκρηξη της βίας που ακολούθησε την επιβεβαίωση των θανατικών ποινών για τους 21 του Πορτ Σάιδ το Σάββατο 9 Μαρτίου και ιδιαίτερα η απόφαση αθώωσης πολλών υψηλόβαθμων αστυνομικών ή μόνο συμβολικών ποινών σε άλλους. Στο Πορτ Σάιδ οι διαδηλωτές προσπάθησαν να μπλοκάρουν τη διώρυγα του Σουέζ, ενώ στο Κάιρο πυρπολήθηκαν κτίρια της αστυνομίας. Το ίδιο έγινε και με τα κεντρικά γραφεία της “αιγυπτιακής ένωσης ποδοσφαίρου”, κάτι που δείχνει την απώλεια ενδιαφέροντος από σημαντικά ενεργά και μαχητικά τμήματα του προλεταριάτου προς το ποδόσφαιρο και τον αθλητισμό γενικά, που δεν μπορούν πια να εκπληρώσουν τη λειτουργία τους ως μέσα απόσπασης της προσοχής και τόνωσης του εθνικισμού. Τα στάδια αδειάζουν από προλετάριους που πλέον έχουν πολύ καλύτερα πράγματα να κάνουν στους δρόμους, να συζητήσουν “για πολιτική” και να επιτεθούν σε ό,τι δυσχεραίνει τις συνθήκες ζωής τους... Ομάδες οπαδών, όπως οι “Πράσινοι Αετοί” του Πορτ Σάιδ ή οι “Ultras Devils” και οι “Ultras Ahlawy” του Καΐρου, συμμετέχουν σε κοινωνικές κινητοποιήσεις στις οποίες συχνά αποτελούν τις “ομάδες κρούσης”. Ακόμα και κάποιοι δημοφιλείς ποδοσφαιριστές γύρισαν την πλάτη τους σ’ αυτήν την όψη της κοινωνίας του θεάματος για να συμμετάσχουν στις κινητοποιήσεις της τάξης μας...

★

Θα θέλαμε να κλείσουμε αυτό το σύντομο κείμενο για τους ταξικούς αγώνες στην Αίγυπτο με μερικές προγραμματικές σκέψεις, που δε βγαίνουν απ’ το μυαλό μας αλλά είναι οι άμεσες συνέπειες του κινήματος αυτού που εξελίσσεται μπρος στα μάτια μας. Υπάρχουν επίσης κάποια “μαθήματα” που μπορούμε να αντλήσουμε και που άλλες επαναστατικές μειοψηφίες ήδη παίρνουν απ’ τους αγώνες του παρελθόντος. Είτε από την εποχή του προλεταριακού κινήματος στη Γαλλία κατά τα χρόνια 1870-71, περισσότερο γνωστό υπό την ονομασία “Κομμούνα των Παρισίων”, είτε από την εποχή της επαναστατικής διαδικασίας που τάραξε τον κόσμο τα χρόνια 1917-21 και ιδιαίτερα στη Ρωσία, καθώς επίσης κι από τις συμβουλευτικές δημοκρατίες της Βαυαρίας και της Ουγγαρίας το 1919. Ή ακόμη στην Ισπανία το 1936-37 κλπ. Σ’ όλες αυτές τις στιγμές της υψηλής πάλης του προλεταριάτου, το κεφάλαιο στάθηκε ικανό να αντιπροτείνει κάθε πιθανή δημοκρατική εναλλακτική.

¹ βλ. Μια ανταπόκριση από Αίγυπτο, τους αγώνες και την αυτοδιεύθυνση στο Port Said – InfoAut, 27/2/2013
<http://rioters.espivblogs.net/2013/03/04/μια-ανταπόκριση-από-αίγυπτο-τους-αγών/>

Εν όψει ενός κοινού εχθρού (δηλαδή του προλεταριάτου) που απειλούσε τα ίδια τα θεμέλια της εκτεταμένης αναπαραγωγής της κυρίαρχης κοινωνικής σχέσης, όλες οι αστικές φράξιες που μέχρι χθες (επισήμως) “μισούσαν” η μια την άλλη, είτε ενώθηκαν ή παρέδωσαν η μία στην άλλη τη διαχείριση της κοινωνίας και της κοινωνικής ειρήνης. Ακόμα, το κεφάλαιο είναι ικανό -εάν χρειαστεί- να τις εναλλάξει με προλεταριακά στοιχεία που αναδεικνύονται από τους αγώνες, να θέσει αυτά επικεφαλής ορισμένων ουσιωδών λειτουργιών της “εξουσίας”, μετατρέποντάς τα έτσι σε διαχειριστές της κοινωνικής σχέσης και νεκροθάφτες των αγώνων (πρβλ: τον ρόλο της CNT και των “συντρόφων υπουργών” στην Ισπανία)...

Το κράτος είναι κοινωνική σχέση

Τέλος πάντων, όλα αυτά αποσκοπούν στο να πούμε ότι, αντίθετα με κάθε ιδεαλιστική πίστη που αποδίδει η κυρίαρχη ιδεολογία, και κατ’ επέκταση ένας μεγάλος αριθμός προλεταρίων και αγωνιστών, αντίθετα με το πώς το κράτος γίνεται γενικά αντιληπτό, δηλαδή στον περιορισμό του σε έναν “μηχανισμό”, έναν “θεσμό” ή απλά μια “δομή”, το κράτος δεν είναι ένα “ουδέτερο” εργαλείο που το προλεταριάτο θα μπορούσε να πάρει στα χέρια του και να χρησιμοποιήσει για δικό του σκοπό ή ακόμη κάτι που θα μπορούσε να μεταμορφωθεί από “κάθετο” όργανο εντολών σε “οριζόντιο” όργανο αποφάσεων (όπως το θέλει ο φετιχισμός και η μιζέρια του φεντεραλισμού!). Ένας μεγάλος αριθμός επαναστατών του παρελθόντος, είτε ήταν “αναρχικοί”, ή “κομμουνιστές”, “μαρξιστές”, “σοσιαλιστές επαναστάτες” κλπ συνήθως αντιλαμβάνονταν το κράτος ως ένα “εργαλείο” ή ως απλά “την κυβέρνηση”...

Το κράτος είναι κοινωνική σχέση, που συντίθεται από διάφορους μηχανισμούς (την κυβέρνηση, το κοινοβούλιο, την αστυνομία, τον στρατό, τους εργοδότες, τα συνδικάτα, τα πολιτικά κόμματα, το εκπαιδευτικό σύστημα κλπ) σε συνδυασμό με διάφορες ιδεολογίες που το σταθεροποιούν (τον κοινοβουλευτισμό, τη θρησκεία, τον θετικισμό, τον αυταρχισμό κλπ). Κατ’ αυτόν τον τρόπο δεν μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε μ’ αυτό που έλεγε ο Μαλατέστα ήδη από τα τέλη του 19ου αιώνα, ότι το κράτος μπορεί να βρεθεί ακόμα και μέσα στις σχέσεις μας...

Το κράτος είναι κοινωνική σχέση που αναπαράγεται ακόμα και μέσα στους αγώνες μας, ακόμα κι όταν μαχόμαστε αποφασιστικά εναντίον του.

Το κράτος είναι κοινωνική σχέση και ως τέτοιο εμφανίζεται στην Αίγυπτο όπου όλες οι αστικές φράξιες θέτουν την υποψηφιότητά τους για τη διαχείρισή του: από τον στρατό που ανέλαβε την “μετάβαση στη δημοκρατία” αφού συνόδευσε ως την έξοδο τον ανίκανο Μουμπάρακ, τους ισλαμιστές και το μαγικό φίλτρο τους θεϊκής έμπνευσης νεοφιλελευθερισμού, και τελευταίους και καταϊδρωμένους τους υποψηφίους όπως ο Ελ Μπαραντέι και οι άλλοι τσαρλατάνοι... Και είναι βέβαιο ότι όλες οι τάσεις του αριστερισμού περιμένουν στη γωνία για τη σειρά τους...

Το κράτος είναι κοινωνική σχέση και στην παρούσα φάση της ανάπτυξης των ταξικών κοινωνιών (και ο καπιταλισμός δεν είναι παρά το τελικό αποτέλεσμα αυτής της ανάπτυξης ως σύνθεση των προηγούμενων τρόπων παραγωγής), το κράτος δεν μπορεί παρά να είναι κράτος των καπιταλιστών, κι ως εκ τούτου δεν μπορεί παρά να καταστραφεί από τη δυναμική της κοινωνικής επανάστασης, μέσα από την κίνηση της ανατροπής αυτού του κόσμου, που θα τερματίσει κάθε μορφή εκμετάλλευσης δημιουργώντας την κομμουνιστική κοινωνία...

Ποιά αλλαγή; Ποιά επανάσταση;

Διαχωρίζουμε τη θέση μας απ’ όλους αυτούς που (“εδώ” όπως κι “εκεί”) ζητούν “περισσότερη δημοκρατία”, αρνούμαστε αυτήν τη ψεύτικη διάκριση μεταξύ “δικτατορίας” και “δημοκρατίας”, επειδή παντού πρόκειται για το ίδιο κράτος, την ίδια δικτατορία του κέρδους και του χρήματος που επιβάλλεται ενάντια στις ανθρώπινες ανάγκες μας, παντού πρόκειται για τον ίδιο ασυμφιλίωτο ανταγωνισμό μεταξύ μιας τάξης πλουσίων και μιας τάξης που τείνει να μην έχει τίποτα, είτε μιλάμε για δημοκρατία, “κοινοβουλευτική”, “πολυκομματική”, “στρατιωτική”, “μονοκομματική” κλπ... Και η δημοκρατία αυτή παράγει τόσες ιδεολογίες, που τελικά γίνονται υλικές δυνάμεις, όπως ο μύθος του “κυρίαρχου λαού” που γίνεται η δύναμη που αντιτίθεται στην πράξη στον ταξικό ανταγωνισμό. Κάτω από τη δημοκρατική δικτατορία της αξίας, το προλεταριάτο διαλύεται στον “λαό” και καταλήγει δίπλα στον ιστορικό αντίπαλό του, την αστική τάξη, υπερασπιζόμενο τα συμφέροντα του έθνους και της οικονομίας. Είτε πρόκειται για την Τυνησία ή για την Αίγυπτο, αυτός ο “κυρίαρχος λαός” που μέσω της ψήφου του επέλεξε έναν νέο αφέντη, βρίσκεται σε ευθεία αντίθεση θεωρητικά όσο και πρακτικά με το προλεταριάτο, του οποίου σημαντικά τμήματα αρνούνται ανοιχτά αυτήν τη φάρσα. Δεν είναι μόνο η αστική τάξη ενάντια στο προλεταριάτο, αλλά είναι επίσης και προλετάριοι ενάντια στο προλεταριάτο... Και αντίστοιχα, το προλεταριάτο πρέπει να οργανώσει την πάλη του ενάντια στον εαυτό του...

Τιτλοφορούμε αυτό το κείμενο “Τίποτα δεν άλλαξε, όλα τώρα αρχίζουν...” καθιστώντας προφανές ότι έχουμε σιχαθεί όλες αυτές τις “αλλαγές” και τις “επαναστάσεις” για τις οποίες μας μιλά η αστική τάξη, και που δεν είναι τίποτα παρά αλλαγές φρουράς εν όψει των μεγάλων ανατροπών που περιμένουμε και που θα οδηγήσουμε όλοι μας. Στην πράξη, τα πάντα ξεκίνησαν και είναι εξαιρετικά σημαντικό τα πάντα να συνεχίσουν, η κίνηση της ανατροπής αυτού του κόσμου να μη σταματήσει, τουλάχιστον όχι πριν φτάσουμε στη λύση των κοινωνικών αντιφάσεων και ανταγωνισμών, όχι πριν όλη η ανθρωπότητα ελευθερωθεί, πριν ελευθερώσει τον εαυτό της από τις ιστορικές αλυσίδες της...

Γνωρίζουμε όμως ότι την ίδια στιγμή, κάποια πράγματα έχουν ήδη αλλάξει, πολλά ακόμα αλλάζουν... Γεγονότα όπως αυτά της Αιγύπτου, της Τυνησίας, της Συρίας (παρά την τεράστια καταστολή που θέλει να καταστείλει την ενέργειά μας κάτω από έναν

καταιγισμό σφαιρών, στάχτης κι αίματος), στην Ελλάδα, στην Ν. Αφρική... και οπουδήποτε η τάξη μας σηκώνει κεφάλι και μάχεται για τη ζωή της, τέτοια γεγονότα μας μεταμορφώνουν, μας γεμίζουν ενέργεια, μας προσφέρουν διαφορετικές προοπτικές απ' την οδυνηρή κι αξιοθρήνητη επιβίωση στην οποία είμαστε καταδικασμένοι σε αιώνια υποταγή στον βωμό του Θεού Κεφαλαίου. Άνδρες και γυναίκες που ρίχνονται με τα μούτρα στον αγώνα έχουν ήδη μια άλλη προοπτική για τη ζωή, έχουν ήδη αρχίσει να διαμορφώνουν μια "πολιτική" συνείδηση, που θα πει μετασηματίζουν ήδη τις σχέσεις τους με τους άλλους άνδρες και τις άλλες γυναίκες που βρίσκονται στον αγώνα, τη σχέση τους με τον κόσμο... Έτσι ο φόβος αλλάζει στρατόπεδο...

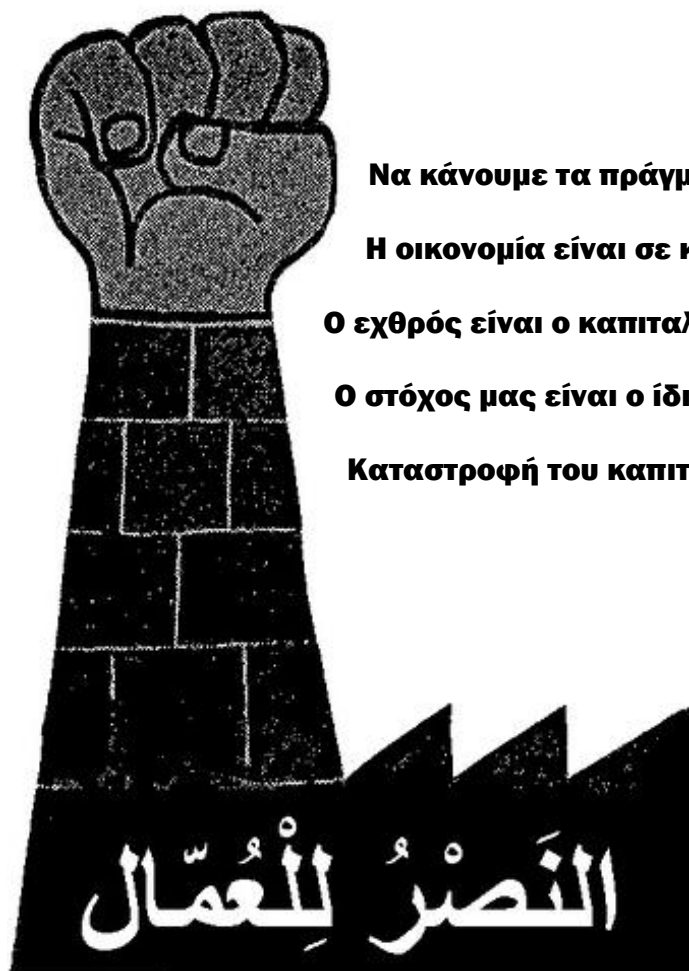
Η ιστορία όλων των ως τα τώρα κοινωνιών είναι η ιστορία της ταξικής πάλης, όπως το είπε σωστά ο Καρλ Μαρξ... Κι αν υπάρχουν ταξικοί αγώνες ακόμα κι όταν το προλεταριάτο μοιάζει να είναι παθητικό, εξαντλημένο, αόρατο, απόν, οφείλουμε να δώσουμε έμφαση στους αγώνες που αναπτύσσονται στον κόσμο καθώς περνάμε από μια περίοδο ταξικών αγώνων "χαμηλής έντασης" (κατά τη συνήθη έκφραση των αστών και των γελοίων στρατιωτικών τους) σε μια περίοδο "μεσαίας έντασης" πριν την ανάπτυξη αγώνων "υψηλής έντασης". Αυτό το τελευταίο ποιοτικό επίπεδο αγώνων θα σημάνει την παγκόσμια κατάφαση μιας πραγματικά επαναστατικής διαδικασίας σε διεθνή κλίμακα και θα αναλάβει θεωρητικά και πρακτικά το ζήτημα της καταστροφής της καπιταλιστικής κοινωνικής σχέσης, της τυραννίας

της αξίας και του κόσμου της εμπορευματικής παραγωγής...

Προλετάριοι σύντροφοι στον αγώνα στην Τυνησία, τη Συρία, την Αίγυπτο... την Ν. Αφρική, την Κίνα, την Ελλάδα... και παντού στον κόσμο... ο καπιταλισμός δεν έχει τίποτα άλλο να μας προσφέρει πλέον παρά περισσότερη λιτότητα, μιζέρια, εκμετάλλευση, καταστολή, πόλεμο και θάνατο...

Ο αγώνας για τη ζωή, για την ανάπτυξη μιας αταξικής, ακρατικής κοινωνίας χωρίς εκμεταλλευτές, χωρίς αφεντικά, αστυνομίες, στρατούς, φυλακές κλπ, περνάει μέσα απ' την καταστροφή όλων των αστικών φραγιών που διαχειρίζονται την καθημερινή μας ζωή και μας κρατούν στην μιζέρια: "δικτάτορες" και "δημοκράτες", "δεξιόι" και "αριστεροί", στρατιωτικοί και πολιτικοί, σοσιαλδημοκράτες και νεοφιλελεύθεροι, ισλαμιστές και προοδευτικοί...

Να αναπτύξουμε τον διεθνισμό, να σπάσουμε τα εθνικά σύνορα (και όλους τους περιορισμούς) που δηλητηριάζουν τους αγώνες της τάξης μας. Ας αναπτύξουμε τον επαναστατικό ντεφαιτισμό: η καλύτερη αλληλεγγύη με τους προλεταρίους "εκεί", είναι ο αγώνας "εδώ" ενάντια στον κοινό εχθρό, ενάντια στη δική μας αστική τάξη, ενάντια στο δικό μας κράτος, ενάντια στο παγκόσμιο κράτος του κεφαλαίου.

Να κάνουμε τα πράγματα μη-συμφέροντα για τους καπιταλιστές!

Η οικονομία είναι σε κρίση, ας πεθάνει!

Ο εχθρός είναι ο καπιταλισμός και η δικτατορία των παγκόσμιων αγορών!

Ο στόχος μας είναι ο ίδιος παντού: κοινωνική επανάσταση!

Καταστροφή του καπιταλισμού και του κράτους!

Ταξικός Πόλεμος

Φεβρουάριος/Μάρτιος 2013

<http://autistici.org/tridnivalka/>
tridnivalka@yahoo.com